

σκόπους ὥστε δὲν θὰ αἰσθάνεται τὸν ἐλάχιστον ἐνδοιασμόν νὰ εἰσγάγῃ τοὺς χορευτὰς ἐντὸς ναοῦ.

(Victor Tissot)

Η ΑΡΙΣΤΗ ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΝΕΑΝΙΔΩΝ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἑρνέστου Λεγουδέ).

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

— Εἶνε κατάλληλος στιγμή ν' ἀφήσωμεν τὸν δέκατον ἑβδομον αἰῶνα καὶ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν δέκατον ὄγδοον, ὅπου ἀξίζει νὰ διαμένωμεν ἐπ' ὀλίγον. Ὁ αἰὼν οὗτος τῆς τρυφῆς καὶ τῶν τέρψεων, ὑπῆρξε καὶ αἰὼν τῶν ἐκλεκτοτέρων ἐργαχείρων· ἐσθῆτες μεγιστάνων κεντημέναι ὑπὸ μαρκησιῶν, ἔρος πρὸς τὰ τίλματὰ τὰ λεπτὰ κεντήματα, ἀνακάλυψις τοῦ τυμπανιδίου πρὸς ἐπεξεργασίαν αὐτῶν, ἐφευρέσις τοῦ ὀδοντωτοῦ κτλ. Ἀλλὰ τόσον βιάζομαι νὰ φθάσω εἰς τοὺς σημερινούς χρόνους, ὥστε δὲν θὰ σοὶ διηγηθῶ εἰμὴ δύο συμβάντα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

— Διηγῆσου, διηγῆσου!

— Ἡ κυρία de Genlis ἦτο τακτικωτάτη· ἔφθανε πάντοτε πρώτη εἰς τὴν αἵθουσαν πρὸ τοῦ γεύματος. Ὅταν εἰνέ τις ὑπόδειγμα τάξεως, καθίσταται καὶ μάρτυς αὐτῆς· ὅσοι δὲν κάμνουν τοὺς ἄλλους νὰ περιμένωσι, περιμένουν οἱ ἴδιοι. Λοιπὸν ἡ κυρία αὕτη, εἶχεν ἐργόχειρον προωρισμένον διὰ τὴν ὄραν ἐκείνην, καὶ τί συνέβη; Εἰς διάστημα τεσσάρων ἐτῶν ἐκέντησε ὀλόκληρον διακόσμησιν δωματίου. Τοῦτο δὲν σοὶ φαίνεται πνευματώδης ἐφαρμογὴ τοῦ διδάγματός, «ποτέ μὴ μένεις ἄεργος»;

— Καὶ δευτέρα διήγησις;

— Ταῦτα λαμβάνω ἐκ τῶν ἀπομνημονεμάτων γυναικός, ἣτις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος ἀπέλαυε φήμης κάπως καλοῦ ζωγράφου, τῆς κυρίας Vigé-Lebrun. Αὕτη διηγεῖται ὅτι προσκληθεῖσα ποτε εἰς ἐπίσημον παράστασιν ἐν τῷ Μεγάλῳ Θεάτρῳ τῆς Βιέννης, ἔμεινεν ἔκπληκτος ἰδοῦσα εἰς τὰ θεωρεῖα τῆς πρώτης σειρᾶς, τὰς κυρίας τῆς αὐλῆς καὶ τῆς ἀριστοκρατίας, στυλβούσας ἐκ πολυτίμων λίθων καὶ τριχάπτων, νὰ κρατῶσιν ἐργόχειρον! Ἦκουον τὴν Ἀρμίδα μελόδραμα τοῦ Glück πλέκουσαι! Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸ παρελθὸν καὶ φθάσωμεν εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἀνυπομονῶ, καὶ ἡξεύρεις διατί;

— Ὅχι.

— Διότι τὸ μάθημά μου θὰ τελειώσῃ.

— Καὶ διατί;

— Διὰ ν' ἀρχίσῃ τὸ ἰδικόν σου.

— Ἀλλὰ πῶς;

— Ναί, σὺ θὰ γίνῃς τώρα ὁ διδάσκαλος καὶ ἐγὼ ὁ μαθητής· δὲν πρέπει ν' ἀντισταθῆς γυναικίς τὰς συμφωνίας μας. Σοὶ εἶπον κατ' ἀρχὰς τῶν μαθημάτων μας, ὅτι ὁ σκοπός μου εἶνε νὰ διεγείρω ἐν σοὶ τὴν σκέψιν, δηλαδὴ ὅτι θέλω νὰ σὲ μάθω νὰ συλλογίζεσαι, καὶ νὰ θαυμάζῃς· πῶς δὲ θὰ ἐπιτευχθῆ τοῦτο, ἐὰν δὲν λάθῃς μέρος ἐνεργὸν εἰς τὰ μαθήματα τοῦ διδασκάλου, ἀτομικῶς, προσωπικῶς; Φθάνομεν εἰς τὴν περίοδον τοῦ θέματός μας, ὅπου εἶσαι χιλιάκις ἀρμοδιωτέρα μου. Ἐγὼ δὲν ἔχω δακτυλήθραν οὐδὲ βελόνην, δὲν εἶμαι νεανίς. Σὲ λοιπὸν θὰ ἐρωτήσω νὰ μ' εἶπῃς ὁποῖαν θέσιν κατέχει σήμερον ἐκείνη ἡν ὠνομάσαμεν, ἀρίστην φίλην σας.

— Καλῶς, λέγει ἡ μαθητριά μου ἐνδοιάζουσα πῶς, ἀλλὰ τί θέλεις νὰ κάμω;

— Εἶνε εὐκολώτατον, κύτταξε σεαυτὴν καὶ περὶ σέ.

Αἱ γυναῖκες σήμερον δὲν ζῶσιν ὅπως ἄλλοτε· αἱ ὑπρέτριαι τῶν δὲν εἶνε πλέον σύντροφοὶ τῶν ἐν τῇ ἐργασίᾳ, ἄλλως δὲ δὲν ἐκτελοῦνται ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ καὶ σημαντικὰ χειροτεχνήματα· αἱ βράπτρια ὡς ὀθονουργοὶ ἀνεκούφισαν τὰς κυρίας τῆς καλῆς τάξεως, ἀπαλλάττουσαι αὐτὰς μεγάλου μέρους ἐργασίας, ἣτις ἄλλοτε ἰγίνετο ἐν τῷ οἴκῳ. Τί θέλει γίνεαι λοιπὸν ἡ βελόνη ἀπέναντι τοιαύτης ἀντιπράξεως; πῶς θὰ δυνηθῆ νὰ κάμῃ ὅ,τι ἔκαμεν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ κόσμου, ὁποῖαν θὰ εὕρῃ θέσιν εἰς τὴν νέαν μεταρρυθμισίαν τῆς κοινωνίας; τὸ καλλίτερον θὰ εἶνε ν' ἀρχίσωμεν, ἐξετάζοντες ἀπὸ ἡμᾶς αὐτοὺς. — Ἰδῶμεν, τί ἔκαμες σὺ εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ἐκτὸς τῶν μικρῶν διορθωμάτων, μετὰ τὴν δακτυλήθραν καὶ τὴν βελόνην σου;

— Πρὸ ἑξ μηνῶν ἐκέντησα προσκεφάλαιον διάτινα φίλην μου ἣτις ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῆ.

— Ἐπειτα;

— Πρὸ τριῶν μηνῶν ἐπλεῖξα σκέπασμα κλίνης διὰ τὸ παιδίον νέας κυρίας φίλης μας.

— Ἀκολουθῶς;

— Ἀκολουθῶς!... Ἄ! ἐνθυμοῦμαι, ἡ μήτηρ μου ἐπέθυμει πῖλον ἐξοχικὸν ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνον φίλην της.

— Καὶ τὸν ἔκαμες;

— Βέβαια, εἶμαι περίφημος ἔμπορος νεωτερισμῶν, τοσοῦτω μᾶλλον ὥσφ ἐπληρώθην διὰ τὸν πῖλόν της, καὶ διὰ τοῦ ἀντιτίμου ἠγόρασα ὠραιότατον σάκκον ἐργασίας.

— Utile dulci, χρήσιμον σὺν τῷ γλυκεῖ, λέγει ὁ Ὁράτιος ὕστερον;

— Ἐπειτα; δὲν ἡξεύρω πλέον, νὰ ἔκαμα ἄλλο τί.

— ὦ ναί! δὲν ἔστειλες εἰς φιλόανθρωπον ἀγορὰν ἀλεξίπυρον κεντημένον, καὶ ὅταν ὁ ἀδελφός σου διώρθωσε τὸ δωματίόν του, δὲν τοῦ ἔκαμες ἓνα κλιντήρα;

— Ναί, ἀληθῶς.

— Τὴν κυριακὴν ὅτε ἐμποδίζεται ἡ ἐργασία ἐκτὸς τῆς διὰ τοὺς πτωχοὺς, δὲν κατεσκευάσας μετὰ τῆς μητρὸς σου ἐσωφορία καὶ ὑποκάμισα διὰ τὰ πικριδιὰ τοῦ χωρίου; Οὕτω τὰ δακτυλάκια σου σ' ἐβόηθησαν νὰ ἐκπληρώσῃς τὰ μικρὰ καθήκοντά σου, ὡς θυγατρὸς, ἀδελφῆς, φίλης, καὶ καλῆς χριστιανῆς, σοὶ πκρέσχον καὶ ἄλλην ὑπηρεσίαν προσέτι. . .

— Ὅποιαν;

— Τὸ φθινόπωρον εἶχατε προσκεκλημένους εἰς τὴν ἐξοχίην; ἔβρεχε δὲ πολὺ, ἀδύνατον νὰ κυνηγήσῃ τις; τί ἔκαμαν οἱ ἄνδρες; ἐκάθηντο ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ ἀνάκλιτρα ἢ ἐτυμπάνιζον τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων περιμένοντες μικρὰν γωνίαν κυανοῦ οὐρανοῦ, ἐνὶ λόγῳ ἐστενοχωροῦντο. Τί ἔκαμνε δὲ ἡ μήτηρ σου, αἱ φίλαι τῆς καὶ σύ; ἐπῆρατε τὸ κέντημα ἢ τὸ τυμπανίδιον σας καὶ παρήλθεν εὐχαρίστως ἡ ἡμέρα εἰς τερπνὸν κράμα, ἐργασίας καὶ συνδιαλέξεως, καθόσον τίποτε δὲν βοθηεῖ τὴν συνομιλίαν ὅσον τὸ ἐργόχειρον.

— Τῷ ὄντι τὸ παρετήρησα πολλάκις.

— Τὴν δὲ ἐσπέραν, εἰς τῶν παρεστώτων ἀνεγίνωσκε μεγαλοφώνως; τί ἔκαμαν τότε οἱ ἄνδρες; ἀπεκοιμήθησαν! . . .

— Πρόσθετε ὅτι κοιμώμενοι ἐλάμβανον θέσεις καὶ ἔκαμαν σχήματα ὅπου ἦτο νὰ ξεκαρδισθῇ κανεὶς.

— Ἐνῶ σεῖς αἱ γυναῖκες καὶ νεάνιδες, πυκνῶς περὶ τὴν τράπεζαν καθήμεναι, φωτιζόμεναι ὑπὸ τοῦ λαμπτήρος εἶχετε τὸ μέτωπον πρὸς τὸ ἐργόχειρον κεκλιμένον, τὸ οὖς καὶ τὸ πνεῦμα προσεκτικόν, ἀπελαμβάνατε ὅτι ἀνεγινώσκετο, παθητικὸν ἢ πνευματῶδες, καὶ ἐνίοτε ὁπόταν τὸ ἐνδιαφέρον ἠῤῥξανεν, ἡ βελόνη κατέπαυε τοῦ ἔργου, ὑψοῦτο ἡ κεφαλὴ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σας μετὰ πάθους ἠκολούθουν ἐπὶ τῶν χειλέων τοῦ ἀναγνώστου, ἢ τῆς ἀναγνώστριάς, τοὺς καλοὺς στίχους ἢ τὰς συγκινητικὰς ἰδέας, ὡς ἐὰν δὲν σὰς ἤρκει νὰ τὰς ἀκούητε, ἀλλ' εἶχατε ἀνάγκην καὶ νὰ τὰς βλέπητε; δὲν εἶνε ἀληθὲς καὶ τοῦτο;

— Εἶναι!

— Οἱ ἄνδρες, ὡς βλέπετε, εἶνε θύματα, λειψάνου πικλαιῆς τιμαριωτικῆς προλήψεως, ἧτις ἐθεώρει ὡς ἐξευτελιστικὴν πᾶσαν τῶν χειρῶν ἐργασίαν. Ἀπαγορεύουσα εἰς τὸν ἄνδρα ὑψηλῆς τάξεως πᾶν ἐπάγγελμα ἐκτὸς ἐκείνου τῶν ὀπλων, κάθε ἄλλο ἐργαλεῖον ἐκτὸς τῆς σπάθης, ἠτίμαζε τὴν χεῖρα τοῦ φέροντος. Ἐκ τούτου προκύπτει ὅτι δὲν κάμνομεν οὐδὲν διὰ τῶν δακτύλων ἡμῶν. Ὁ Φραγκλῖνος ἐγραψεν εὐφυστάτην ἀναφορὰν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, παραπονουμένης ὅτι δὲν διδάσκουσιν αὐτὴν τίποτε, τὰ πάντα δὲ εἰς τὴν ἀδελφὴν τῆς δεξιᾶν.

Ἐν τούτοις, τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀνδρῶν ἔχουσι δύο ἀριστεράς. Μεταχειριζόμεθα νόστιμον φράσιν ἵνα χαρακτηρίσωμεν τὴν ἐπιδειξιότητα τῶν γυναικῶν λέγοντες, «Ἐχει δάκτυλα Μοίραξ». Ἡμεῖς δὲ τί ἔχομεν; δάκτυλα ὀκνηρά!

— Ὅχ ἐπαναλάβω τὸ λόγιον εἰς τὸν ἀδελφόν μου.

— Δὲν ἐτελείωσα; ἡ βελόνη δὲν εἶνε μόνον μέσον τέρψεως, χρησίμου ἀσχολίας, ἢ ὄργανον ἐλεημοσύνης, ἐνίοτε γίνεται διερμηνεύς τῶν μυχιαϊκῶν αἰσθημάτων τῆς καρδίας ἡμῶν. Ἐνθυμείσαι πρὸ τίνος, σὲ συνώδευσα μετὰ τῆς μητρὸς σου, παρά τινι φίλῃ, ἧτις εἶχε νυμφεῦση τὴν θυγατέρα τῆς πρὸ ἐνός ἔτους; μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἦσαν πολὺ ἐνησυχολημένοι διὰ τὸ προσδοκώμενον βρέφος, τὸ ὅποιον ἐπρόκειτο τὸν Ἰανουάριον νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον, καὶ τὸ περιέμενον φιλοστόργως ὡς μήτηρ καὶ ὡς μάμμη; τί ἔκαμνον δὲ ἀκαμένουσαι;

— Τὸν ἱματισμόν του. Ὡ, τὸ ἐνθυμοῦμαι οὐδὲν νοστιμώτερον τῶν μικρῶν ὑποκαμίσων, φορεμάτων καὶ περικνημίδων, διηυθετημένων ἀνὰ δωδεκάδαξ, τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ δεδεμένων διὰ κυανῶν ταινιῶν ἦσαν δὲ κυανᾷ διότι ἤλπιζον υἱόν.

— Ἦσαν μάλιστα βέβαιαι. Ἐνῶ δὲ σὺ περιεργάζεσο ταῦτα πάντα ὡς νεᾶνις, ἐγὼ γέρον φιλόσοφος ἐσυλλογίζομην τὸ μικρὸν ἄγνωστον βρέφος, τὸ ὅποιον κατέχει ἤδη τοιαύτην θέσιν ἐν τῇ ζωῇ ὅπου δὲν εὐρίσκειται εἰσέτι. Ἐφανταζόμεν τί ὄνειρα χαρᾶς, ὑπερηφανείας καὶ τρυφερότητος, ἐπλήρουν τὴν καρδίαν τῶν δύο γυναικῶν. Ὡ, τὰ δάκτυλα αὐτῶν δὲν ἐεργάζοντο μόνχ! Ἐκεῖνχι ἔβλεπον ἤδη τὸ μικρὸν στρογγύλον καὶ τρυφερὸν σῶμα ἐντὸς τῶν ὑποκαμισιδίων, τὴν ἐξυπνον φυσιογνωμίαν του μειδιῶσαν ὑπὸ τὸ ἕλαφρον σκουφίδιον.

— Ἀλλὰ δὲν μεταχειρίζονται πλέον σκουφίδια, μοὶ λέγει ἡ μαθήτριά μου, δὲν σκεπάζουν πλέον τὴν κεφαλὴν τῶν βρεφῶν, διὰ νὰ φύεται ἐλευθέρως ἡ κόμη των, καὶ νὰ λαμβάνωσι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὴν βλέπωσι φυομένην.

— Τί τὸ θέλεις, εἶμαι τοῦ καιροῦ τῶν σκουφιδίων, καὶ διεῖδον τοιαῦτα ὅπου δὲν ὑπάρχουν; ἀλλ' ὅτι δὲν ὠνειρεύθην εἶνε τὸ αἶσθημα τῶν δύο γυναικῶν; δὲν ἠθέλησαν διὰ τὸ βρέφος των ἠγορασμένον ἱματισμόν; ἐπεθύμουν τὰ πρῶτα πράγματα, ὅσα ἐμελλον νὰ τὸ ἐγγίσωσι, νὰ τὸ προσφυλάξωσι ἢ στολίσωσι αὐτό, νὰ τὰ κατασκευάσωσι, αἱ ἴδιαι, ὥστε νὰ αἰθανθῇ οὕτως εἰπεῖν τὴν ἐπαφὴν τῶν χειρῶν των.

Ἄρκετὰ εἶπομεν περὶ τῶν εὐεργετημάτων τῆς βελόνης καὶ δὲν εἶνε ἅπαντα; τὰ ἔργα τῆς ἔχουσι καὶ τὸ πλεονέκτημα τῆς διαρκείας. Ἐνῶ ἢ ἀνάγνωσις, ἢ μουσικὴ, ἀφίνουσι τερπνὴν, καὶ ἐνίοτε βαθεῖαν ἐντύπωσιν, ἀλλ' ἐντύπωσιν μό-

νον, κἄτι τι ἐφήμερον, παροδικόν, τὸ ὁποῖον ἐξαφανίζεται ἡμέρα τῆ ἡμέρα, μῆνα κατὰ μῆνα, ἕως ὅτου ἐξαλειφθῆ τέλος καὶ ἀπ' αὐτῆς τῆς μνήμης, τὰ ἐργόχειρα πολλάκις διαφεύγουσι τὸν σκληρὸν τοῦτον νόμον. Ταῦτα ὑπάρχουσι, εἶνε πραγματικά, ψηλαφητά, φκίνονται, δίδονται, διατίθενται, μεταβαίνουσι δὲ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν ὁμιλοῦσι περὶ ἡμῶν εἰς τοὺς ἐγγόνους. Τὰ τέκνα καὶ ἔγγονα τοῦ ἀδελφοῦ σου θὰ καθήσωσιν ἐπὶ τοῦ κλιντήρος, ὃν τῷ ἐδώρησε, καὶ θὰ λέγωσιν εἰς αὐτὰ «τοῦτο ἐξετελέσθη ὑπὸ τῆς γραίας θείας σας».

— Ἄχ! τί διασκεδαστικόν!

— Πρόσθεε ὅτι θὰ εἶνε τότε ἔτι ὠρσιότερον ἢ σήμερον. Ὁ χρόνος, ἀποσθαιῶν ὀλίγον τὰ χρώματα θέλει τὰ καταστήσει ἁρμονικώτερα, θὰ ἐπιρρίψη δὲ ἐπ' αὐτοῦ μελαγχολικόν τι, ὡς πᾶν τὸ παρελθόν!

— Ἐλα, μὴ μὲ συγκινηθῆς.

— Ἄς ἀλλάξωμεν κόσμον καὶ τάξιν, ἀφίνοντες τὰς πλουσίας γυναϊκάς. Ἐνθυμεῖσαι εἰς τὴν ἐξοχήν, πλησίον τῆς οικείας μας κόρην χωρικὴν, Βικτωρίαν τὸ ὄνομα;

— Βέβαια τὴν ἐνθυμοῦμαι· τί καλὴ, τακτικὴ καὶ καθαρὰ ἦτο! Ποσάκις τὴν ἀνοιξεν, ὅταν ἐξηρχόμην τὴν πρωτὴν νὰ περιπατήσω εἰς τοὺς ἀγρούς, τὴν συνήντων βόσκουσεν τὰς ἀγελάδας τῆς!

— Ναί, ἔκαμνε τοῦτο μέχρι τῆς ἐνάτης, ἀλλὰ μετὰ τὴν ὥραν ταύτην ὅταν ἐπέστρεφε, τί ἔκαμνε;

— Τὴν ἔβλεπα καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐργαζομένην καὶ ὁμιλοῦσαν ἐνῶ ἔκυπτε ἐπὶ τοῦ ἐργοχειροῦ τῆς.

— Τί ἐργοχειροῦ; ἐπιδιορθώσεις, ἀνακαινίσεις ὀθωνῶν κτλ.; βεβαίως, ἀλλὰ δὲν ἔκαμνε μόνον τοιαῦτα, εἰργάζετο καὶ διὰ μίαν βάρπριαν, καὶ διατί;

— Διατί; διὰ νὰ κερδίζη, λέγει γελῶσα ἡ μαθητριά μου.

— Νὰ κερδίση τί; τὴν νυμφικὴν κλίνην τῆς, τὰ ἐπιπλα τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου τῆς, ὥστε τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου εἰσερχομένη ἐν αὐτῷ, νὰ δυνηθῆ νὰ εἴπη, «ὅ,τι εὐρίσκεται ἐδῶ τὸ ἐκέρδισεν ἡ βελόνη μου.»

— Ποτὲ δὲν ἐσκέφθην τοῦτο.

— Καὶ ἡ γραῖα Ἐλισάβετ, ἥτις κατοικεῖ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ χωρίου, πέραν τοῦ δάσου τῆς Ἁγίας... ἔχασε τὸν σύζυγόν τῆς, τὰ τέκνα τῆς ἀνεχώρησαν, εὐρίσκεται μόνη πτωχὴ καὶ ἡμίτυφος. Πῶς ἐλαφρύνει καὶ συντομεύει τὰς τοσοῦτον μακρὰς καὶ βαρεῖας ἡμέρας τῆς; προσευχομένη καὶ πλέκουσα: Ὁ θεὸς καὶ ἡ βελόνη τῆς, ἰδοὺ οἱ δύο τῆς παρήγοροι. Βλέπεις ὅτι, τὸ μικρὸν χαλύβδινον στέλεχος, τὸ λεπτόν, εὐθραστον καὶ εὐτελές, διήνησε τοὺς αἰῶνας ἐν τῇ

χειρὶ τῶν γυναϊκῶν, ὡς ὁ πιστὸς τῶν συντροφος, συμμορφούμενον μὲ ὅλας τὰς ἡλικίας, προσαρμοζόμενον εἰς ὅλας τὰς καταστάσεις, καὶ τέλος ἀντιπροσωπεῖον ὅ,τι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ ἱερώτερον καὶ καλλίτερον, μετὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ἐργασίαν! Ὡστε σοὶ κάμνω τὴν πρότασιν, νὰ σχηματίσωμεν οἱ δύο μας, ἐὰν θέλῃς, σύνοδον, ὅπως κανονίσωμεν καὶ προσθέσωμεν εἰς τὸ ἑορτολόγιον μίαν ἔτι ἁγίαν.

— Καὶ ποίαν;

— Τὴν Ἁγίαν Βελόνην!

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΣΚΙΑΔΑΡΕΗ.

Η ΑΠΡΟΣΕΞΙΑ

Οὐδεὶς βεβαίως ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν ἐφαντάσθη ποτέ, ὅτι ἡ ἀπροσεξία δύναται νὰ συγκαταλεχθῆ μετὰ τῶν ἀσθενειῶν, διότι ὑπάρχουσι μὲν στιγμαί, καθ' ἃς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀπρόσεκτος, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀπροσεξία σπανίως κατατῆ μέχρι τοῦ βαθμοῦ ἐκείνου τῆς ἀφρημαδίας, ὅθεν παρεκινήθη ὁ ἐξ Ἀμστελοδάμου κύρ. Γκού νὰ χαρακτηρίσῃ τὴν ἔλλειψιν προσοχῆς ὡς ἀσθένειαν καὶ μάλιστα ἀσθένειαν δυσίατον.

Ἐπάρχουσι πολλοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀπρόσεκτοι χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζουν. Τοὺς ἐρωτῶμεν π. χ. περὶ τῆς υἰείας των καὶ μᾶς ἀποκρίνονται μίαν στιγμὴν ἀργότερον — Ναί, περιμένω τὴν γυναϊκά μου! Τοιοῦτοι ἀπρόσεκτοι ἄνθρωποι εἶνε ὅσοι δὲν ἠμποροῦν μὲ ὅλας τῶν τὰς δυνάμεις οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν νὰ συγκεντρώσωσι τὴν προσοχὴν των ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου, τοῦτο δὲ συμβαίνει πολλάκις, διότι, ὡς παρατηρήθη, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν μύτην των. Ἡ μύτη των εἶνε ἔνοχος καὶ αὐτὴ τοὺς κάμνει ἀπρόσεκτους καὶ ἀφρημένους.

Τὸ ὄργανον τοῦτο τῆς ὀσφρήσεως, ὡς φαίνεται, θὰ ἐπασχολήσῃ πολὺ ἀκόμη τὰ πνεύματα τῶν φυσιολόγων καὶ παθολόγων· πολλοὶ τὴν κατηγοροῦν, καὶ δικαίως ὅτι αὐτὴ δίδει ἀφορμὴν νὰ γεννηθῆ τὸ ἄσθμα καὶ τινες ἄλλαι νευρικαὶ δυσπνοιαι. Πᾶσα ἔμφραξις τῆς μύτης προκαλεῖ συχνάκις φυσιολογικὰ φαινόμενα, δὲν εἶνε δὲ ἄπορον ἂν ἔχη καὶ ψυχολογικὰς συνεπειάς, οἷας παραδέχεται ὁ κ. Γκού. Πρὸς ὑποστήριξιν τῆς γνώμης του περὶ τῆς ἀπροσεξίας ὁ ἐξ Ἀμστελοδάμου σοφὸς παραθέτει καὶ παραδείματα τινά, οἷον τὸ ἐξῆς: παῖς τις ἀνέπνεε διὰ τῆς ρινός του μετὰ μεγάλης δυσκολίας καὶ συγχρόνως ἦτο πάντῃ ἀνικανὸς νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν του ἀφ' ἐνός οἰοῦδήποτε ἀντικειμέ-